

Schrijven voor *The Lancet*

'To interpret is to unify the practice and science of medicine'. THE LANCET 1823 – 1998. Een bieb vol met oude – ingebonden - exemplaren van *The Lancet*. Al die belangrijke redacteurs die ik de hand mocht schudden. Op de eerste dag van het werkervaringsprogramma voelde ik me een soort wetenschapstoerist: ik vroeg nog net niet om handtekeningen.

Maar voor ik het wist werd ik aan het werk gezet. Mijn eerste klus, of beter gezegd 'uitdaging', hield in dat ik zou gaan bepalen welke quote er die week op de cover van *The Lancet* moest komen. Ik had precies drie kwartier de tijd om vier commentaren te lezen en op te schrijven wat mij in het oog sprong. Het werd een quote over atherosclerosis in mummies. 'Excellent' zei de redacteur die me begeleidde en schreef het op. 'So, now tell me what you think about these...' – nog meer commentaren, ditmaal over 'Global Health', een thema waar *The Lancet* veel aandacht aan besteedt. Daar ging ik weer, en gek genoeg wist ik eigenlijk overal wel iets op te bedenken. Klus na klus, iedere keer een beetje uitdagender, maar ik hield me staande. Het was als een trein op hoge snelheid, en ik was ingestapt.

In de tussentijd werd mij van alles uitgelegd. Bij wie komt een manuscript binnen en welke 'route' doorloopt het vervolgens, wie zorgt er voor de lay-out, wat houdt een 'embargo' in, en hoe word je eigenlijk hoofdredacteur? Ondanks de werkdruk op kantoor nam iedereen de tijd voor me, en werd mijn mening gewaardeerd. Zo ook tijdens de zogenaamde 'pre-review' vergaderingen, waar alle redacteurs bijeenkomen om de nieuw binnengekomen manuscripten te bespreken – met een live verbinding naar de redacteurs in New York. Voorafgaand aan deze bespreking is er de 'bieb-ronde'. Hier worden alle nieuwe manuscripten door de assistent-redacteurs klaargelegd, met voorop ieder manuscript een blauw formulier vastgeniet. Vervolgens komen de redacteurs een voor een naar de bieb om de manuscripten te lezen en hun commentaar op het blauwe formulier te schrijven. Soms is het commentaar kort en wijzen ze een stuk meteen af met 'reject' of 'not keen', of zijn ze meteen positief en schrijven ze 'vote for views', wat betekent dat het naar de peer reviewers uitgestuurd mag worden. Maar er zitten ook manuscripten bij waarover de redacteurs twifelen, en dan wordt er opgeschreven wat er goed was aan het manuscript of de onderzoeksopzet, en wat er slecht was. Over die manuscripten wordt dan in de 'pre-review' vergadering verder gediscussieerd.

Met een korte uitleg werd ik op mijn eerste dag al richting bieb gestuurd: 'Just let us know what you think.' Daar zat ik dan, in de bieb van *The Lancet* met een stapel manuscripten. Zouden ze echt iets aan mijn mening hebben? Wat kon ik als student nu eigenlijk bijdragen? Ik begon met lezen en werkte voor ieder manuscript een 'lijstje' met basispunten af. Gaven de auteurs bijvoorbeeld überhaupt antwoord op de onderzoeksvraag in hun manuscript? Was de definitie

van blootstelling en uitkomst wel in orde? Werd de studie soms gesponsord door de farmaceutische industrie? En liet het manuscript echt nieuwe inzichten zien, waar niet alleen een specifieke groep artsen, maar ook een breder publiek geïnteresseerd in is? Juist door me te concentreren op de basis ingrediënten van goed opgezet onderzoek kon ik, ook als student, eigenlijk best het kaf van het koren scheiden. Langzaam maar zeker durfde ik steeds meer op de blauwe formulieren te schrijven. En durfde ik zelfs manuscripten af te wijzen als ik door had dat ze te specialistisch of van slechte kwaliteit waren. Dan schreef ik op: ‘SJ: Specialist Journal’ of ‘not a *Lancet* paper’. Tijdens de ‘pre-review’ vergadering werden de commentaren in meer detail besproken. Dit hield in dat ook mijn aantekeningen opeens werden voorgelezen: ‘I see that Anna is not keen on this one?’ – en dan moest ik uitleggen waarom ik er zo over dacht. Reuze spannend om rond de tafel te zitten met alle redacteuren, maar al gauw merkte ik dat er tussen het beoordelen van manuscripten door ook ruimte was voor – Britse – humor.

Dat het gezellig was bleek ook op vrijdagmiddag: na werk was het tijd voor een pint in de pub. Daar stond ik opeens, tussen de grote bazen van *The Lancet*, gezellig te praten over van alles en nog wat. Ze waren benieuwd hoe ik als jonge studente al zo geïnteresseerd was geraakt in de wereld van het publiceren. Ik vertelde dat het mijn professor in Oxford was geweest die me kritisch had gemaakt, en die me had bijgebracht dat nieuwsgierigheid en hard werken je heel ver kunnen brengen. Zelf hadden de redacteuren allemaal hele verschillende achtergronden: van psychiater tot labonderzoeker, van werken voor de WHO tot journalistiek: stuk voor stuk inspirerende verhalen, en stuk voor stuk inspirerende mensen. Wat een eerste week. Ik voelde me als een vis in het water.

Op de maandagochtend van week twee was ik toch weer een beetje zenuwachtig: wat voor uitdagingen zouden me deze week te wachten staan? Ik werd meteen meegenomen naar de redacteur van *The Lancet Oncology*: ‘This is Anna and she is interested in oncology.’ Nog geen tien minuten later zat ik weer achter mijn bureau met als taak om uit alle abstracts van de AACR (een oncologiecongres in Amerika) een selectie te maken. Werden er op het congres baanbrekende trials gepubliceerd? Zo ja, dan mocht ik daar een nieuwspagina over schrijven – met mijn naam eronder. Ik spitte en ik spitte, maar ik kwam eigenlijk voornamelijk kleine fase-1 trials tegen – en heel veel medicijnnamen, het duizelde me helemaal. Om half twee (na ruim vier uur ploeteren) moest ik verslag komen doen. Ik vreesde dat het niet genoeg zou zijn. En inderdaad, de redacteur bladerde door mijn selectie heen en concludeerde waar ik al bang voor was: ‘Unfortunately, not enough. But thanks for the effort!’

Op naar de volgende klus: meewerken aan de TWIMs. Codetaal voor ‘This Week in Medicine’: korte nieuwsberichtjes over het medische nieuws van afgelopen week. Wellicht kon ik wel een mooi stukje schrijven over een actueel medisch onderwerp in Nederland. Samen met een aantal andere redacteuren speurde ik op het web naar medisch nieuws. Vervolgens werd er in de nieuwsvergadering beslist welke berichten de moeite waard waren. Over het belangrijkste nieuws wordt de editorial op de eerste pagina (long leader) geschreven, over de andere nieuwsberichten worden korte commentaren (short leaders) en TWIMs (stukjes van 50 woorden) geschreven. Zelf had ik zo’n vijftien nieuwsberichten verzameld: uiteindelijk kwamen twee van mijn suggesties op de lijst. Geen leaders, maar wel twee TWIMs. Eenmaal terug achter mijn bureau was het nog best even worstelen om in 50 woorden een prettig leesbaar nieuwsbericht op

papier te krijgen, maar met een beetje ‘afkijken’ van eerdere berichten lukte het: mijn eerste TWIMs voor *The Lancet* waren een feit!

Vervolgens werd ik naar de kamer van een van de andere redacteuren gedirigeerd. ‘This is Anna, she would like to write a comment.’ Stiekem had ik hier al een beetje op gehoopt, maar nu het echt zover was zat ik met hartkloppingen tegenover het bureau van Richard Turner, de redacteur die me zou gaan helpen. Op de vraag of ik al nagedacht had over een onderwerp antwoordde ik dat er één onderwerp was waar ik wel over durfde te schrijven: aspirine. Bijna anderhalf jaar lang had ik gewerkt aan een zeer uitgebreid onderzoek naar de effecten van aspirine op het krijgen van kanker. Bovendien was het me tijdens mijn coschap interne geneeskunde opgevallen dat de omgang met aspirine rondom ingrepen (bv. colonoscopie) erg wisselend was. Ik wist nog niet precies wat ik hierover wilde schrijven, maar ik mocht aan de slag. Maximaal 400 woorden en vijf referenties. Richard wenste me succes en waarschuwde me wel dat het een uitdaging zou worden om in minder dan een week nog een commentaar op papier te krijgen.

Het eerste uur kreeg ik door de zenuwen geen letter op papier. Er zat heel veel ‘aspirine-kennis’ opgeslagen in mijn hoofd, maar hoe kreeg ik die eruit? Verder had ik bedacht dat ik wilde schrijven over de opkomst van de NCD’s (ie, non-communicable diseases, bijvoorbeeld hart- en vaatziekten) in ontwikkelingslanden. Ook herinnerde ik me dat er recent nog een WHO-rapport over hypertensie (‘A global brief on hypertension’) was verschenen. Er schoten allerlei ideeën door mijn hoofd. Ik wilde een link leggen tussen de opkomst van de NCD’s en aspirine: NCD’s voorkomen door het preventief slikken van aspirine. Ik noemde mijn commentaar ‘A global brief on aspirin’. Ik schreef over de NCD’s, over de rol van aspirine in de preventie van hart- en vaatziekten en mogelijk ook kanker, en over het belang van therapietrouw. De eerste versie was af: ruim 800 woorden en 7 referenties. Na meerdere rondes lezen, schrappen en herschrijven leverde ik het bij Richard in. Met een voldaan gevoel ging ik naar huis. Morgen weer een dag.

Woensdagochtend was er eerst weer de bieb-ronde en de ‘pre-review’ vergadering. Daar zat ik weer tussen de stapels manuscripten, ditmaal met de spanning van mijn eigen commentaar in mijn achterhoofd. Was ik niet te brutaal geweest door voor te stellen dat de WHO ‘A global brief on aspirin’ moest uitbrengen? Aan het eind van de dag kreeg ik eindelijk antwoord van Richard: of ik even naar zijn kamer kwam. Ik nam mezelf voor niet te teleurgesteld te zijn als er niks van terecht zou komen. Toen ik binnenstapte zei hij niks. Pas toen ik tegenover hem zat zei hij dat hij het een ‘pleasant read’ vond en dat hij verbaasd was over mijn voorstel. Hij had van mijn titel ‘Toward a global brief on aspirin’ gemaakt, maar zei dat het nu vooral zaak was om het stuk in te korten en sterker te maken. Geen onnodige informatie, maar een krachtig betoog, met een nog krachtigere conclusie. Wat moest er volgens mij in het rapport van de WHO komen te staan? Ik durfde nog niet te juichen, maar realiseerde me wel dat een redacteur niet voor niets tijd in een stuk steekt. Ik ging als een speer weer aan de slag. Het was nog best lastig om veel te schrappen en het verhaal toch lopend te houden. Wat wilde ik nu eigenlijk echt concluderen? Dat verschillende organisaties beter samen moeten werken en dat kosten-effectiviteitsanalyses over aspirine, hart- en vaatziekten en kanker in de toekomst op internationale schaal uitgevoerd moeten worden. Ik werkte tot laat door en leverde versie twee in. Nu was Richard weer aan zet. Nog twee dagen te gaan.

Donderdagmiddag spraken we weer af. Richard liet me de lay-out van de *The Lancet* van volgende week zien. Hij wees me op een lege pagina. Daar kom jij, zei hij. Intussen had hij ook aan mijn commentaar gesleuteld en zaten we nu iets boven de 400 woorden. Nog één ronde ‘fine-tuning’ en dan konden we het vrijdag indienen. Ik mocht trots zijn, zei Richard. Het lukte maar weinig gasten om in minder dan een week een goed commentaar op papier te krijgen. Pas toen ik die avond de formulieren over belangenverstrengelingen in de email zag verschijnen durfde ik het echt te geloven. Tranen van geluk.

Vrijdagochtend was ik alweer vroeg op kantoor. Zo vroeg zelfs dat de hoofdredacteur (Richard Horton) verbaasd opkeek toen hij binnenstapte. Ik had hem alleen nog maar in de vergaderingen meegemaakt en verder nog nauwelijks gesproken. Maar nu kwam hij even een praatje maken. Hij had haast, want hij zou die ochtend een nieuwe serie over ‘Global Health’ gaan openen in het kinderziekenhuis van Londen. En opeens zei hij: ‘Anna, why don’t you join me to the opening ceremony?’. Voor ik het wist zaten we in de metro en had ik opeens een-op-een tijd met de hoofdredacteur van *The Lancet*. Richard Horton vertelde me hoe hij ooit de beslissing had gemaakt om het ziekenhuis in te ruilen voor het kantoor van *The Lancet*. Destijds was hem gezegd dat hij gek was en zijn toekomst vergooide. En nu was hij hoofdredacteur en had hij de mooiste baan ooit. Je moet je hart volgen, zei hij. Voor ik het wist flapte ik eruit dat ik tijdens mijn algemene coschap in Leiden in een zelfevaluatie had opgeschreven dat ik ervan droomde om hoofdredacteur van *The Lancet* te worden. ‘Brilliant – stick to your dreams!’ We liepen inmiddels het kinderziekenhuis binnen, waar ik als eregast op de eerste rij tussen alle journalisten en professoren plaats mocht nemen. De ochtend met lezingen vloog voorbij. Terug op kantoor dook ik gauw de bieb in voor de laatste ‘bieb-ronde’ – nog één keer kritisch meedenken, mijn twee weken zaten er nu echt bijna op. Na de ‘pre-review’ vergadering nam mijn redacteur me mee naar de bieb voor mijn eindgesprek. Hij was reuze enthousiast. Gisteren hadden ze met alle redacteurs over mij vergaderd. Hij vertelde me dat de meeste gasten niet vanaf dag een op de blauwe formulieren schrijven. Dat ze verbaasd waren hoe goed ik mee kon komen. En nog verbaasder dat ik in een halve week een commentaar op papier had weten te zetten. Schrijven voor *The Lancet*, daar moest ik iets mee. Of ik nu specialist wilde worden of onderzoeker. De deuren stonden open. Mijn droom was werkelijkheid geworden.

Annemijn M Algra
Coassistent Leids Universitair Medisch Centrum